

1011·LISI

LETO V.

LIST ZA DOBRO VOLJO IN SMEH · IZHAJA DVAKRAT MESECNO

ŠTEV. 15

ČEZ DRN IN STRN...

TOTA televizija

To srajca je, ki zadnjič povzročila v slovenski šoli v Trstu je požar. Kdaj se oblast tržaška bo zganila, da v gnoj odpeljal srajco bo smetar?

Posnetek, ki ga je postaji naši reporter iz Egipta naš poslal, vam kaže govor, ki ga Maher paši v slovo v Egiptu Nagib je držal.

To tihožitje v Pragi na razstavi oblega vsak dan množica ljudi, da si lahko vsaj enkrat še predstavijo, kako živelo je nekdanje dni.

To okno je pisarniških prostorov, v katere se je Ganev preselil, ker stare mu zasedel je Todorov, dokler jih spet kdo drug ne bo dobil!

To ni nikakor tema egipčanska, čeprav se marsikomu najbrž zdi, ne, to le perspektiva je britanska pri petrolejskih vrelcih v Perziji.

To pa Korejec je, ki pravkar čita, da na Koreji novega nič ni, razen, da nekaj ston ekrazita odvrgli so za šalo bombniki!

Moža, ki ga ta slika prikazuje, reporter naš je kot redkost posnel: to Rus je, ki iz Avstrije potuje le z enim kovčkom — kakor je prišel!

Ko ta žival sto let bo dočakala in ko predelana bo v pergament, takrat Sovjetska zveza bo pristala v volitve za — vse-nemški parlament.

Umna obrazložitev sodbe

Ob razsodbi ameriškega apelacijskega sodišča v Frankfurtu, da se nedoletni Ivan Piročnik in Šoštanja ne vrne materi.

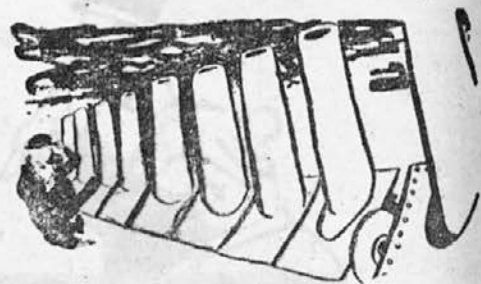

»Takšnim staršem pač ne moremo vrniti otroka; oče je bil obsojen na smrt, mati pa nekaj let zaprta!«

TUDI ODGOVOR...

— Ti, zakaj pa beži toliko Nemcev iz vzhodne v zapadno cono Berlina?
— Kako neumno vprašanje! Če bi počasi šli, bi jih Rusi ujeli!

Krupp se je vrnil v Essen

— Achtung! Gewehr bei Fuß!«

PO SOVJETSKO

In zopet je sovjetski strokovnjak naložil ladjo pomaranč iz bratske Kitajske za svojo domovino. Kot spremljevalca je vzel domačina, tako je bolj poceni. Ko so bili na odprtem morju, pa je prišlo do neurja. Ladja je pričela toniti, rešitve skoraj da ni več bilo. Da le nekako poskusi rešiti vsaj lastno kožo, ukaže batjuška, da pomečejo zaboje s pomarančami v morje. Kljub temu je ladja še tonila. Tedaj je ukazal vreči v morje še ubogega Kitajčka, toda tudi to ni pomagalo. Vse je šlo po vodi.

Čez nekaj tednov pa ujamejo ribiči prav velikega morskega psa. Ko so mu odprli trebuh, se jim je nutil kaj čuden, a hkrati naraven prizor. V trebuhu je namreč sedel sovjetski strokovnjak na zaboju pomaranč in jih prodajal malemu Kitajčku.

ZAKAJ STA ADAM IN EVA BILA RUSA?

(Iz kremeljskega znanstvenega laboratorija)
— Naši učenjaki so dognali, da sta bila Adam in Eva Rusi.

— Odlično. Vendar moramo imeti za to čvrste dokaze, sicer bo zapadni buržujski tisk trdil, da je to nova časopisna raca.

— V tem primeru imamo dosti dokazov. Adam in Eva sta bila nedvomno Rusi: nista imela kaj obleči, nista imela kje stanovati, za hrano sta imela samo eno jabolko in živela sta v raj.

Dred XIX. kongresom VKP(b)

— Veste, tovariš Malenkov, pred odmorom jih pa iznenadite z novico, da smo že v komunizmu.

Pesnik Ivan Rob in TOTI LIST

Prišel je sodelovati v »Totem listu« že leta 1939. Vanj je pisal vse do zadnje predvojne številke, ki je izšla 5. aprila 1941. Tri dni nato se je umaknil v Ljubljano, poldrugo leto pozneje pa so ga kot partizana na Dolenjskem ustrelili okupatorji.

Prispeval je pesmi — originalne in parodije, sodeloval s prozo in dal dokaj idej za ilustracije.

Vojna vihra je vedno bolj ogrožala svet. In novembra 1940. leta je Rob v »Totem listu« objavil nekaj svojih pesmi pod naslovom »Karnibalska lirika«. Nameraval jih je zbrati za celo knjižico, a ni mogel izpolniti obljube.

TOŽBA ZARJAVELE MINE

Dvajset let samičica,
na dnu morja devičica,
dvajset let sem plakala,
ladje nisem čakala.

Pijan mornar polagal me,
na dno morja odlagal me,
odnesel me je morski tok,
sedaj sem zapuščen otrok.

Sem nobene ladje ni,
sem se čoln ne zgubi,
Sile v meni ginejo,
želje pa me minejo.

Druge mine so že vse,
svoj predragi cilj našle,
zame pa nikogar ni,
srce bolno rjavi.

Dvajset let samičica,
na dnu morja devičica,
dvajset let sem čakala,
solze vase plakala.

Troje novosti v nadaljevanjih je v zadnjem predvojnem letniku Totega lista uvedel Ivan Rob: strip z naslovom »Stezosledci«, ki ga je risal tudi med vojno padli Kobanec Lojze Sušmelj, parodijo na senzacionalne kriminalne romane pod naslovom »Skrivnost Inkove palače« (kjer se je kot pisec podpisal zaradi španske vsebine romana kot Španec Juan Robañez), in moralne pridige v trubarjansčini, za katere je risar Kolbič poskrbel vinjeto in upodobil Roba kot Trubarja. Tole je priobčil ob uvedbi krušnih kart:

Lubi krščenik! Mi, kir v le-tej m času inu pomnenu suj grešni život pelamo inu regiramo, imamo vejdti, de ta Antikrišt enu veliku inu silnu oblast čez vusulni svejt ima.

Obtu nikdar poprej ob obenuh ljudi na svejtu ni bilu slišati ne viditi take oferti, požrešine inu mnogotere nepridne potrate, koker zdaj per nas se godi, suseb s tejm gvantom inu gostovanem. Mi

Od tih krušnih cedelcov inu zakaj so le ti k nom peršli

zdaj te naše smrkove glave, te smrdeče trebuhe, blatne noge zgul ž žametom, židami, zlatom, s perlami inu zlahtnimi kameni oblačimo inu na nje obesujemo.

Nikar samuč te ene žene tih bogatinov, temuč tudi te norske, gmajn dinarice zavolo tiga pregrešnega krišpana tih lasi veliku denarjov vun dajo inu mečejo.

Obtu inu de le-ti bozi, preprosti, gmajn krščeniki ob ta suj život ne pridejo inu de ta iste pomor inu žliza okuli ne pernese je prov inu pravičnu, de so le-ti krušni cedelci drukani inu vmej ta folk dani.

Skuzi le-te cedelce pak bode tudi ta pregrešen leben tejh bogatinov doli jemal.

Po krivici se človeški rod bori proti jetiki. Ta boj je podoban neumnemu kmetu, ki pobije krta, ki ga zasledi na svojem travniku. Po pravici se vprašamo: odkod ta zatelebanost in z njo združena zloba? Vse to izvira iz nepoznanja koristi in dobrot, ki nam jih poklanja toliko opljuvana jetika. Človeška omejenost, dasi je omejena, nima meja in v nebo vpijoča je nehvaležnost otrok tega sveta.

Da bomo lahko presodili, kolikšna je ta nehvaležnost, pogledjmo, kakšne so koristi, ki jih nudi jetika svetu, prav posebno pa nam Slovencem.

Ali ste že videli jetičnega človeka? Ste videli njegovo poduhovljeno telo, njegov marmornati, vseh strasti osvobojeni obraz in njegov transcendentalni, kvišku hrepeniški pogled? Ali vas ni spominjal na asketa, ki je zavrgel vso ničemurnost tega sveta? Ali vam ni pri tem pogledu prišla pred oči podoba milega nam pesnika, ki prebdi vse noči pod oknom svoje drage?

Ne moti se pak, ako bodo lih ti eni purgarji, suseb ti bogatiši, stuprav zdaj lotrijo, požrešine inu ta pregrešen leben pelali, zakaj ti isti suje blagu inu sujo špižo v tej podstrehi inu v tih keldrih skrito derže inu prez vejsti čakajo na to gorijemlene tejh cejn inu ništer družiga ne mislijo, koker koku bi tu istu blagu za dražiši kup prodali.

Ti isti požrehi z nih falš dejlom inu hinavščino boge ljudi ob denar, blagu inu život pepravljajo.

Obtu mi gvišnu lohku ta istimu bogatinu, kir v tih velikih smertpih grejih do vušes stoji, rečemo mu zepojemo:

Mercina je nega ime, pravu hudičevu sejme, v vseh zlaht grejih prebiva, sebi s to platovsko družbo pekel s pravdo dobiva. Amen.

Le-tu vom pišem iz te štajerske dežele, iz tiga mejsta Maribora na ta sedmi dan tiga mesca sečana, tu je, na s. Romualda dan.

Vaš vseh služabnik

Primož Truber

Jetika

Ali se niste spomnili idealnega mladeniča, ki stanuje v podstrežju in je up naroda? Če torej vse to dobro in globlje pogledate, ali se vam ne rodi v srcu misel, da je jetika studenec pobožnosti, izvor idealizma in vir narodne zavesti? Vse te tri lastnosti lahko strnemo v eno in z mirno dušo postavimo aksiom: jetika je idealizem.

Zdaj šele se nam pokaže boj proti jetiki v vsej svoji grozoti, obenem smo pa odkrili povzročitelja tega boja: zatiranje jetike je plod brezbožne in materialistične dobe, ki sovraži vse, kar je v zvezi z idealizmom. Gospodje, iztrebite iz naroda jetiko in iztrebili ste idealizem. Kaj pa je narod brez idealizma, je pa že večkrat pokazala zgodovina.

Mi Slovenci bi morali biti jetiki prav posebno od srca hvaležni. Koliko kulturnih delavcev, koliko velikih pesnikov in narodno zavednih mož

nam je dala jetika!? In taka nehvaležnost! Še več! Mi smo edini narod na svetu, ki si ga je izbrala jetika. Jetika je naša narodna bolezen, tako rekoč naša narodna svetinja????!!! Boj proti jetiki kaže pomanjkanje narodne zavesti. Pred vsem svetom nas je lahko sram!

Nikdar ne bomo mogli biti dovolj hvaležni našim prednikom, ki so imeli dovolj idealizma, da so z vso skrbnostjo gojili jetiko. Postavili so si trajen spomenik v obliki

in v njih je lepo uspevala ta cvetka našega idealizma in narodne zavesti.

Gospodje, zdaj ob dvanajsti uri vam kličem: »Več jetike, več idealizma!«

V ta namen predlagam, da podelite jetiki častno občanstvo

v vseh mestih pa postavite spomenik neznanemu jetičniku.

Naše geslo naj bo: nazaj k jetiki!

(Manjkajoče besede v tekstu so postale plen tedanje cenzure.)

Rob v Ljubljani ni nič kaj zavidanja lepo živel. Tako se je godilo še marsikakemu svobodomiselnemu človeku. Zato si je Rob 15. junija 1939 privoščil v »Totem listu« bogataše in jim poklonil tole pesem:

BOGATAŠ (Po Stritarju)

Kaj, deček, gledaš me zavzeto?
Rejen sem in lepo zalit;
krasi podbradkov me nešteto,
razum pa skromno je razvit.

Ljudje imajo majhne plače,
dolgove, davke do ušes;
ob cesti moje so palače
in vila tudi k'tera vmes.

Za kruh se nisem nikdar vbijal,
še manj za delom se pehal;
v obilje sem telo zavijal,
od sebe pa ničesar dal.

In kadar vidim siromaka,
mi je pri duši res hudo:
v peklu plačilo mene čaka,
on pojde pa gorak v nebo.

IZ PISMA

Ijudožerskega glavarja Njam-Njam-Bula nekemu uglednemu evropskemu odličniku:

Človek človeka ubiti
in pojesti — dobro.
Človek človeka ubiti
in ne pojesti — slabo.
Zakaj ti kaznovati dobro?
Zakaj ti odlikovati slabo?
Kadar Njam-Njam-Bulu lačen biti,
ubiti in pojesti.
Kadar Njam-Njam-Bulu sit biti,
ne ubiti,
lepo v senci sedeti,
vesel biti in peti.

Iz „Doma“ za dom

V vseh prodajalnah mariborskega trgovskega podjetja »Dom« znižane cene letnim artiklom in primerna zaloga jesenskega ter zimskega blaga!

P-p-prosim P-P-P!

— »Na matični urad? Ne, ljubica, najprej k mariborski Industriji lesnih proizvodov po spalnico in kuhinjo!«

— Dobro, da sem kupil »Toti list«. Sedaj vsaj vem, da gradbeni obrat okrajne zadrúžne zveze Celje okolica gradi in popravlja zadrúžne domove in sploh dela samo za zadrúžni sektor!

Rep k tlom, pot pod noge!

„Beppo, ta si res slišal, da je počilo?!“

Kozamurnik stričku Mihu Kreku v Ameriki

Najprej vas, dragi striček, lepo pozdravljam in vam v duhu poljubljam jezik na čevljih s prošnjo, da bi se vaša mošnja spomnila kdaj na nas, vaše duhovne pankrte, ki v Celovcu preživljamo čase hude duševne suše. Odkar denar za oglase v »Naš tednik-kronika« noče več zaiti v žep kolega Fischerja, stradamo v bifeju Kosta duševne hrane in naša morala pada prav tako, kot morala kaplana Zaletela, ki poleg skioptičnih slik kongresa v Barceloni razkazuje tudi bogastvo svoje krščanske ljubezni do srčnega prijatelja Poldeta Ovsenika iz Tržiča, kateremu je odpustil vse nekdanje onegavljenje z bogoslovci v Sloveniji, ker — zanesljivo kuharico je danes težko dobiti!

Ondan smo za denar zabitih pavrov kupili za tiskarno Mohorjeve družbe v Celovcu od založbe KPÖ Volksverlag tiskarski stroj. Kupčija je dobra, ker je stroj malo rabljen (prej je namreč na njem tiskal Drejče Haderlap po nekaj sto izvodov svojega kominfor-mističnega »Norca«) in ker je že doslej obratoval po sistemu »Pravda-raca-plonk«, tako da ga bomo lahko z majhnimi stroški preuredili na naš sistem »Vatikan-Pravda-raca-plonk-plonk«. Sicer so nekateri gumpci hoteli, da naj stroj požegnemo, da bo boljše tekkel, ker pa sta bila tudi specialisti znane firme »Vatikan« — znana kot kanona dr. Kadras in dr. Blüml mišljenja, da je to nepotrebno, če bomo tiskali na njem »Naš teden-kroniko«, smo žegen opustili.

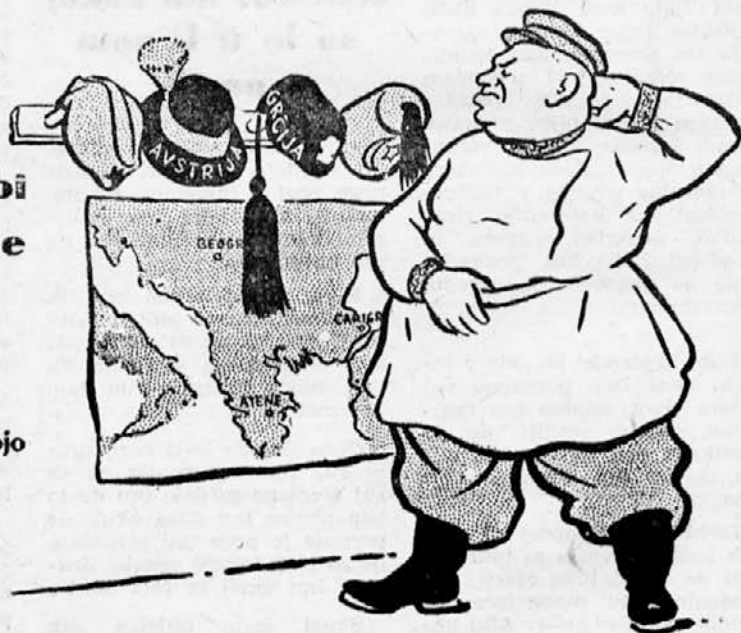
Na koncu bi vas, dragi striček, le še zaprosil, da mi pri ameriških Slovincih priskrbite na račun narodno-preganjanih koroških Slovencev nekaj dolarskih maš, ker se da po tarifi 1 maša = 1 dolar, nekaj malega zaslužiti. Za dolar dobim namreč 30 šilingov, maša pa stane 8 šilingov, tako da kot preganjani Slovenec zaslužim 22 šilingov. Jaz pa upam, da me tudi maše ne bi nič stale, ker smo si z ordinariatom precej na roko, odkar zvesto podpiramo ŪVP in izdajamo tiste lepe pravljice in storijske o jugoslovanskem bavstvu kot berila za dušno pašo. Takšno mašo bi znal odbrenkati po vseh predpisih: če prenesem na tečče vino samo, bi ga tudi mešanega s slatino! Res je sicer, da bi pri takšni maši popil vina več kot za 8 šilingov, zato bi pa tudi veljala več kot za eno! Dolček bi mi pa lahko bil za ministranta, ker ima tako lepo štimo in je že vajen natakati vino. Zatorej, striček, ne pozabite na dolarske maše!

Lepo vas pozdravlja

celovski Kozamurnik

V neki predsobi na jugu Evrope

— Ej, vraga, kaj za mojo šapko res ni prostora?

— Na gradu je u tistm bunkarju, ke je naspot »viteške dvurane« tolik pajčoun, kukr pr Trnulčič. Temu primern sa tud širmi umazan. De b blo pa use res u štilu, m je pa zadnč že kelnar en glaž serviru, ke se je gor ceu žnabl ud ene kušcht šminke puznou.

— Pr Zeksarju se zdej kregaja zarad enga bizelčana. U Unionu pa maja enga tacga Plauca, de na ve nuben hudič, kje je gor zrastu. Moja žena se je zadnč iz ta črnina pu ublek pulila, pa je flek, še predn se je posušu, čist zginu. Tu je pa tud edina dobra lastnost, ke ja ma ta Plauc.

— U Krajnu maja tuvarna za žajfa z blagodnečem naslovam »Oven«. Samu tu b rad vedu, kter bacek se je pr tem »Ovnu« spomnu, de je iz arhiva pubrau stare, predvojne plakate te firme, na kterh je še grb ta gnile Petruve države in jih dal napopat po novi mili domovini! Še dobr, de je prepopou biušga lastnika, ke je tud blestel na tej jerbšin. Autorja Beraneka sa pa na plakatu kar pustl — u znak prznajna, ke se je iz malarija v leth vojne pr dumubranč tku dobr izkazou. No, pa nej še edn reče, de ne pride čez sedm let use prou!

— Za zaključek nej dam še jest en predlog glede uzpenjače na ljublsank grad, predn se bo čdu spomnu, de bo zarad pustaje pudru Rotour, zraven pa še ceu mestn in ta star trg. Na magistrat naprauma rauna streha, pa nej ud tam na vrh grada voz helikopter; to bo pucen, praktičn, vprjetn. O, hudiča, zdej sm pa kar memgrede naredu reklama za tist PPP!

Simpatična kavarna

»Tako prijetne kavarne Ljubljana zlepa ne bo več dobila. Ves dan smo posedali v njej, pa nas ni noben hudič vprašal, če želimo kaj naročiti!«

Z LJUBLJANSKEGA ŠKOFIJSKEGA POSESTVA

- Koliko mleka pa daje ta vaša Liska dnevno?
- Osem litrov! Tri litre ga porabimo sami, deset pa ga prodamo Mlekoprometu.

STANOVANJSKI PROBLEM

Nekateri funkcionarji, ki so bili dodeljeni iz Ljubljane raznim okrajem, imajo po dve kompletne stanovanji: eno v Ljubljani, drugo pa v novem službenem mestu.

- Jaz bi moral pravzaprav dobiti še doklado za ločeno življenje...
- Kako za vruga, saj imaš kar dve stanovanji: v Ljubljani in tukaj!
- Saj ravno zato! Veš, vzdrževanje dveh stanovanj je konec koncev le draga reč...

NA PASJI RAZSTAVI V LJUBLJANI

se je v ocenjevalnem krogu pojavilo tudi nekaj zelo nobl psičkov, ki niso v noblesni prav nič zaostajali za ličnimi lastnicami. Vodile so jih gospe na jermenih vseh mogočih barv. Videli si polizane in skravžljane (psičk in gospe). Pred nastopom so jih počastile s poljubčkom in poslale v boj. Pravijo, da so nekateri sodniki imeli eno oko na lepih psičkih, drugega pa na lepih lastnicah. Tekma je potekala v hudem dežju in sodniki so sodili skriti pod dežniki. Razstavljalci in psi dežnikov niso imeli, zato so bili mokri kot cuki.

IZ LJUBLJANSKEGA DAJ-DAMA

Prvi gost: »Kruh je trd kot kamen, prinesite mi, prosim, kladivo, da ga razbijem!«

Drugi gost: »Nikar ne pošiljajte natakariče po kladivo, vzemite kar tole mojo žemljico...«

Paketi na nov nas'ov!

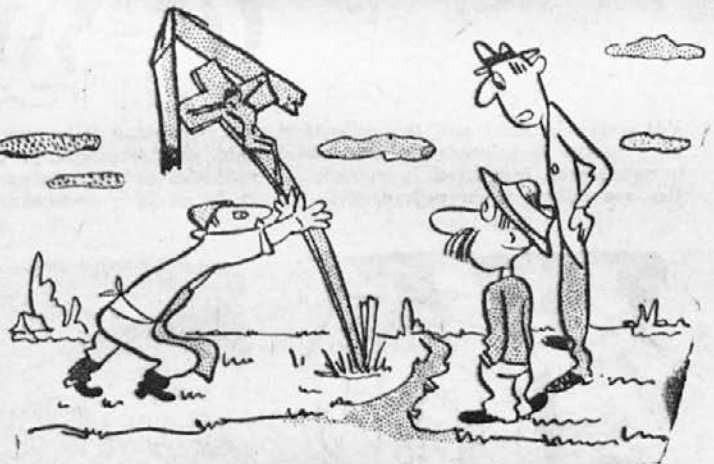
REKLAMA

Mati: »Otroci, lepo vas prosim, nehajte že s tem cirkuškim rjovenjem!«

Otroci: »Mama, mi se le igramo radijsko reklamo.«

Oče: »Če je tako, potem bi se pa morali še dvakrat huje dreti!«

AKADEMSKA CETRT

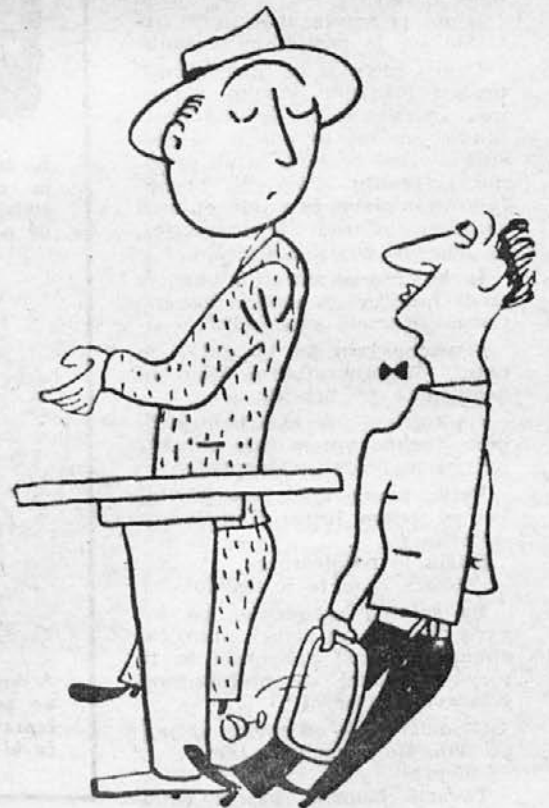

V Biografskem leksikonu Slovenske akademije znanosti je posvečeno raznim nepomembnim cerkvenim slikarjem več pozornosti kot pa velikim ljudskim umetnikom.

- Kaj pa se Jaka muja okrog tega podrlega znamenja?
- Popravlja ga — da bodo lahko tudi njega vtaknili v Biografski leksikon...

Franček Sajc je v drugi izdaji »Belogardizma« razkril vlogo dr. Solarja pred in med vojno.

- Kaj je pravzaprav s tem šolarčkom, da je tako črn?
- Kaj češ! Sajel Prej je bil tako bel — zdaj pa je kar naenkrat postal čisto črn...

— Tovariš natakari! Dokler ne boste v vašem lokalu servirali prvovrstne domače slivovke trgovskega podjetja »Vino Celje«, ki ima lastno žganjarno, v vaš lokal ne bom več zahajal, pa ga zaprite kot so v Ljubljani »Emona!«

— Brez skrbi, spoštovani gost! Poizkusili smo jo in že naročili. Prav tako dobimo tudi izvrstna vina in likerje tvrdke »Vino Celje!«

Hm, skoraj bi me opraskalo...!

Kar je bataljon pomnil, je bil vedno enak: vedno enako sključen pod težo natrpanega nahrbtnika, od katerega se ni ločil niti v najhujših hajkah in katerega vsebina je bila bataljonu skrivnost. In tako sta se v bataljonu oba pojma, človek in nahrbtnik, zila v en sam pojem: tovariš Kamela, ki pa je prenašal ime prav tako potrpežljivo kot nahrbtnik. Le enkrat, ko mu je hudomušni Šimpi zaupno pripovedoval, da je v štabu nekaj slišal o zbiranju prostovoljcev za afriški korpus in da bi se tovariš Kamela kot zvest rodoljub moral odzvati klicu domovine, se je prizadeti nedolžno postavil v bran:

»Zakaj? Saj se med vami počutim kot doma! Veš, če se mi pa kdaj stoži po domovini, po bradatih šimpanzih in ostalih prijateljih, pa je dovolj, da pogledam tebe in domotožje me takoj mine!«

In zaraščeni Šimpi jo je med glasnim krohotom odkuril.

Prišla je zima in marsikdo je hodil v »čevljih«, improviziranih iz kravje kože. Med njimi je bil tudi tovariš Kamela. In bolj ko je mraz pritiskal, bolj nerodno je racal.

»Imaš žulje ali kurja očesa?« — je »sočutno« spraševal Šimpi. »Kaj ko bi dal čevlje malo na kooito?!«

Tovariš Kamela je žalostno odkimal:

»Nič ne bi pomagalo. Veš, zdi se mi, da se je čevljar zmotil, pa mi je zamašil v čevlje šimpanzov jezik, sedaj me pa ta hudič tako grize!«

Šimpi je razočaran utihnil, bataljon pa je postal dobre volje.

Drugo jutro je bil juriš. Ubogi tovariš Kamela! Visoko vzravan, opiraje se na kratko italijansko puško, je počasi, a korajžno racal za nami kljub ostremu žvižganju »prekletih brenceljev«. Le glavo je povlekel med ramena. »Zaradi konspiracije«, je pozneje pojasnil Šimpiju.

In ko smo se zbirali v vasi, je sredi hudičev in mađon končno tovariš Kamela prikrevljal.

»Pošteno sem jo izkupil,« je potožil Šimpiju. »Čutim, kako mi nekaj teče po hrbtu!«

»Pokaži!« — je zaskrbelo Šimpija. Skrbno mu je snel nahrbtnik in prebledel: »Madona!«

Velik, temen madež se je vlekel po celem hrbtu Kamelinega suknjiča.

Prišla je bolničarka:

»Pokaži, kam te je zadelo!«
Na splošno začudenje pa tovariš Kamela ni slekel suknjiča, ampak razvezal nahrbtnik in iz njega privlekel — preluknjano golažovo konzervo!

Gledalci so se od smeha valjali po tleh, Šimpi pa je besnel:

»Slepar!«

Tovariš Kamela pa je ostal miren, segel še enkrat v nahrbtnik, privlekel na dan srajco in jo začel skrbno odvijati. Naenkrat je prebledel: v rokah je držal profitanovsko bombo, ki je imela v sredi razcefrano pločevino, v luknji pa je tičala puškina krogla!

Prvi je prišel k sebi Šimpi:

»Kaj bi bilo, če bi bomba eksplodirala?«

Tovariš Kamela se je popraskal za ušesom:

»Hm, skoraj bi me opraskalo...!«

LAHKO BI PREJ VPRASALI...

V brigadno bolnico je prišel sam. Roko je imel obvezano s povojem prve pomoči in je počivala v ruti, zavezani okoli vratu. Vstopil je v »operacijsko sobo«, zdrdral svoje podatke in potrpežljivo sedel na stol.

»Tako bomo pogledali,« mu je prijazno dejal zdravnik, odvil povoj, pogledal in vprašal: »Boli?«

Ranjenec je malomarno odvrnil: »Ni hudo.«

»Lokalno,« je naročil zdravnik bolničarja kmalu je začel brskati po rani.

Ranjenec je nekaj časa potrpel, končno pa je vprašal: »Kaj pa pravzaprav delate?«

»Kroglo iščem,« je zamrmral zdravnik dela.

»Hudiča,« se je začudil ranjenec. »Lahko me že prej vprašali. V zgornjem žepu jo imam.«

To svetopisemska je zgodba taka, kjer se kristjan lahko bo naučil, kako vzgojila Cerkev je junaka, ki se za zmago vere je boril.

Že kot otrok veselje je posebno imel, ko grcha je skrivnost odkril: za odpuščanje greha da potrebno predvsem je to, da si poprej grešil.

Ko znal je vse obrede, litanije, se je do ministranta prikopal, prodajal rožne vence je, revije in s pildki in odpustki trgoval.

Ko blodil je okrog v nočeh brez spanja in vernim dušam je prisluškoval, prišel je do krščanskega spoznanja, da mu sam bog poklic je že izbral.

Ves srečen in vesel nad tem odkritjem se v mesto je k predstojnikom podal in tujak med čestitkami in vpitjem jim vse odkril je in pojasnjeval.

Brž so običko laika mu sklekli, nato pa posvečenje je dobil, v obleko so redovno ga oblekli in že se je v vojščaka prelevil.

A brž samote se je naveličal, ko prišel je v deželo novi red, čeprav bi dosti laže se zveličal, če bi ob vodi se postil kot préd.

Obleko staro redovno je slekel, na novo posvečenje spet dobil, obleko drugo nase spet navlekel in kot kameleon se prelevil.

Nov evangelij spet kot vero pravi ljudem je kar naprej oznanjeval, četudi mu je včasih šlo za glavo zvesto je gospodarjem hlapčeval.

KJE NEKI!

Ekonom Tine je nekoč pripovedoval, kako je začel ponoči v minsko polje. Koder je tipal, povsod same vrvice. Pa je sklenil, da bo kar prenočil v minskem polju.

»Pa te ni bilo nič strah,« ga povpraša nek radovednež.

»Kje neki! Saj sem vedel, da ne morejo Nemci do menet!«

SREČA

»Pa pravijo, da ni sreče,« je dejal telefonist Janez in začel: »Megla je bila tako gostota, nisi videl tri korake pred seboj, ko sem šel pravljat telefonsko linijo, ki je bila nekje na trgana. Dolgo sem hodil, preden sem prišel v mesto, kjer je našo linijo križalo kup žic. Ni utegnil pogledati, katera je prava, ko zaslišim...«

KAKO STE PRISLI NOTER?

Tako nepričakovano smo napadli vas, da ni mogel nihče misliti na beg. In ker je bilo pač daleč od ceste, smo sklenili prenočiti kar v vasi. Ko smo zaprosili v majhni hiši gospodinjo za prenočišče, nam je vsa zbegana pokazala sobo.

»Pohištvo bomo kar znesli v vežo,« je dejal Janez gospodinji, »da bo več prostora.«

Z Janezom sva zgrabila mizo, drugi klopi, Tine in Kosta pa sta hotela odnesti omaro.

»Težek je ta hudič,« je jamral Tine. »Janez, pomagaj!«

Janez se je pripognil in dvignil eno stran omare v zrak. Vtem so se odprla vrata in na tla je tresčil preplašen — domobranec. Janez ga je pogledal zažudeno:

»Slišite, kako ste pa prišli noter?«

Bil je sin gospodinje, ki ga je hotela skriti pred nami.

Zgodba o junaškem biku-zastaronoši

Nemška kolona je pravkar zavila v vas, ko se je v gozdu nad vasjo pojavila partizanska patrolja.

»Nas je pa samo sedem,« je zamišljeno dejal kurir Tine.

»Šest,« ga je brž popravil ekonom, ki si je pravkar odpenjal hlače, »ker mene ne moreš šteti zraven. Jaz sem za borbo onеспособljen,« je mrmral, ko je zavil za gosto grmovje, odkoder se je zdaj pa zdaj zaslišalo le: »Preklete tepkel!«

Nemci so pričeli v vasi zganjati živino na cesto. Nato so k njej postavili dva stražarja in se počasi razgubili po vaških hišah.

»Vino kuhajo,« je ugotovil kurir Tine, »to pomeni, da se jim nikamor ne mudi.«

»Brez kosila bomo ostali,« je pritegnil Drejc in si zategnil pas za eno luknjo.

»Ne bomo,« je odločil vodja patrolje.

Kmalu za tem je zapokalo od vseh strani, strelji iz pušk in brzostrelk so se mešali z divjim vpitjem:

»Brigada, juriš! Polovite jih živce!«

Stražnika pri živini sta jo ucvrila med hiše in rjovela:

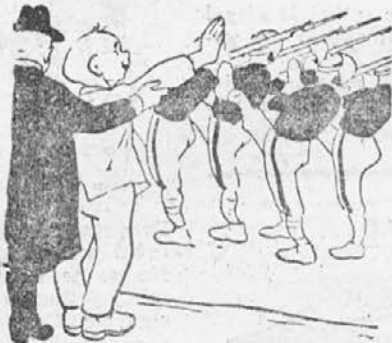
»Banditen!«

Iz hiš so začeli kapati namiljeni in napol obriti Nemci. Še živina se je prestrašila in zbežljala v vas, gost oblak prahu se je valil pred njo. V divjem begu so jo brisali Nemci skozi vas in dalje po cesti, le dva, ki sta najbrž zaradi revmatizma bolj težko tekla, sta si na koncu vasi zadela stavo koruznice na hrbet in jo ucvrila preko polja.

Streljanje se je že približalo vasi, ko je vaški župan, Kočever, v naglici snemal hitlerjansko zastavo s hiše. Z zastavo v roki jo je ucvril skozi vas, za njim pa bik, ki je menda bolj iz jeze kot iz osebne simpatije do župana pospešil korak. V smrtnem strahu ga je župan oplazil z zastavo po glavi in v naslednjem trenutku je bik že s podvojeno hitrostjo divjal z zastavo na rogovih po cesti za Nemci. Kako je bilo, ko jih je dohitel, tega vam ne morem povedati, ker so o tem deljena mišljenja. Eni pravijo, da je dobil od nemške komande železni križec v zahvalo, ker je rešil zastavo, drugi pa trde, da je postal zastavonoša in da je sodeloval pri veliki proslavi nemške zmage nad partizansko brigado sedmih ljudi, od katerih je bil eden celo onеспособljen za borbo. Če kdo izmed čitateljev ve za njegovo nadaljnjo usodo, naj zgodbi da pravi konec, drugi pa ugibajte z mano vred, kakšen bi dober konec zgodbe o biku moral biti. Po mojem bi se morala zgodba končati s pečenko. In se je tudi!

Potem spoznal dekleta je in vino, postal hudo je za nebesa vnet, zato pa brž kot akcionar v družino nebeško je s prisego bil sprejet.

»Spoštuj oblast, ki od boga je dana,« zapoved zvesto je izpolnjeval, Odrješniku vneto vpil: »Hosana!« ko je na muli skozi vas racal.

Predavanja, tečaje »Dušna hrana« v župnišču redno je obiskoval, in kmalu z »Navodili za kristjana« se in z »Orožjem cerkve« je spoznal.

In čel je, da s plamenom svete vere bi blagovest ljudem oznanjeval, je z bogom spravil že prencakatec, a druge v svete kraje je poslal.

Kaj kmalu so ga še sam škof spoznali, in so ga pohvalili nekajkrat, a takrat pa, ko so jih obiskali, svetinjo so pripeli mu za vrat.

Nato pa je čez noč bil red ukinjen in ker je brez predstojnikov ostal, ubožec se odločil je ves ginjen, da bo puščavnik — samotar postal.

A kmalu v hudo je prišel skušnjavo, vae o razpustu v redu govori, kje našel zdaj bi družino si pravo, ko pa nikjer gotovega nič ni.

In ko za preselitev se odločil je red, mu ni pomagalo nič več, čeprav se težko je od doma ločil, a kaj, ko so priganjali ga preč.

Red bil razpuščen je. Zdaj je v tujini, in miloščine mu ne dajo več, kaj zdaj mu naj pomagajo spomini? Kar je bilo, se ne povrne več...

POTEGAVŠCINA

Intendant Miha je bil pretirano skop. Pa so ga izplačali. Zmenili so se in nek večer jih je par iz gozda izstrelilo nekaj rafalov. Uzbuna! Bataljon je šel na položaj in ko se je vse umirilo, so se vrnili nazaj. A kako je bil začuden intendant Miha, ko je ob povratku dognal, da so njegove zaloge izginile in da je bila uzbuna namenjena — samo njemu!

UGNAL GA JE

Nasa letča milica je dobila nove motorje. Motorje italijanske tvrdke Moto Guzzi. Nekje na Štajerskem je sredi ceste ob gozdičku nekemu miličniku ob poizkusni vožnji motor odpovedal. Pa se je miličnik znašel in zavpil nad motorjem: »Attenzione! Partigiani nel bosco!« Kot bi mignil je motor zaropotal in jo odkuril, da ga v trenutku ni bilo nikjer več videti.

»Hände hoch!« Nekdo mi je strgal puško z ramena in švabski telefonist me je gnal pred sabo ob liniji. Dolgo sva hodila in končno sva prišla do bajte, ki se mi je zdela čudno znana. A še preden sem se lahko znašel, je že nek znan glas: »Roke v vis!« preplašil Švaba in čez hip sva zamenjala vlogi. Švaba me je namreč sprilo megle pripeljal v naš štab bataljona!

Osica:

Za mušji rep...

Jej, Katra, kaj se vse ne zgodi v naselju Svoje-glavica! Veš, tisti članek, ki ga je »Toti lista« objavil pod naslovom »Izlet proti toku«, so hudomušneži na skrivaj nalepili prav na stenčasu, ki visi na zidu poleg pisarne glavnega evidentičnega statističarja! Trezen človek bi mislil, da bo zaradi tega evidentični izbruhnil kot vulkan in se bo vse, prav vse podrlo! In glej, Katra, kar na lepem je tudi res v rekordnem času sklical sestanek vseh dopisnikov stenčasa in jim je važno dejal:

— Tovariši! Dobro si oglejte najnovejši časopisni članek na stenčasu in naučite se kaj iz njega! To je odlično napisan sestavek, ki zasluži vso pohvalo, priznanje...

Katra, Katra, še eno tako, potem pa res ne bom več vedela, ali hodim po glavi jaz ali pa kdo drug...

— Jesasmarijandjozef, frau Kliček, homs šo kert...?

— Natirli, natirli, hobi kert! Kaj se je te um govčvln že pa zgodlo, frau Muršec?

— Na, ja, tes fon da brikn! Saj vete, oni most...

— Keri most te? Pa ja ni naš prundorfa brikn hin, ko oni na Pobres?

— A bo den, fül vihtiga...

— O du hajligahimi — pa se totim menda ja ni ta hauptbrikn podr! Hobs e ima ksokt, göl frau Muršec — zmir sem pravla, da to nebo dobrega konca vzelo! Zaj jim že nobeni most ne drži več! Krišana nebes, to je vse zato, ko cerkvo tak ferfolgajo pa našim gajstlihen hern ne dajo rajn več živet, majna zöl! Jesasjesas-jesas, kam smo prišli, homs ksegn, hobs ima ksokt...

— Oba mohns ina net zo komiš mit tera tepatn kvasleraj, majne libste frau Kliček, saj jaz se menim le od tistega profesoriš mosta pri Radkerspurgi, ko so ga zdaj esterajhari s totimi skup gor odprli, englendari pa so jim še zuhilf bli, da bo drgoč mali grenčerker zlaufal...

— Jo bos zi net zogn! Ta zec ti nida — hobs e ima ksokt, da bojo mogli nahlasat. Na azo bo spet mali grenčerker! Tu hergotsakra, bojo ži pa graceri drgoč lahko na pohendle no pekernavajn sem k nam hodli ko takrat fircigajoar — te kfras te...

— Oba net — homs net kert? To bo giltalo samo za doppezicare na grenci, ne pa za iberžnel Sem že ne bojo več spustli gracerov, kens gift drauf nemen! Homse a lange lajtung, majne tajre...

— Bos, lange lajtung? - I? Se hom a lange lajtung, se... So a plotn, pa bo meni lange lajtung forholtala, du majnazöl...! Homs net te najhn plakat ksegn, za te zagreba mesn, ha? Is tes a niks, majne gnedige, ha?! Ganc rihtik plakati so, v nemški šprahi nadrukani pa po celem Marpurki so jih aufajmali! Na bos zogns jec? Ha! Jec misn de gošn holtn, göl?!

— Oba na! Te plakat san do fir di Marburga, hot ma da Krempf Hani ksokt, und te bas tes genau, saj je od njene švogerce švigamuta pri colamti aufrajmerca...

— Na azo, tes is di heh! Vi kama zo nariš taherredn, majnadraj! Če bi bli za nas, te plakat, bi ja mogli bit napisani v rihtik marpurga-kuhltač, ne pa tak, moans net...?

EDINA AVTOMOBILA, KI SE VRAČATA CELA Z AVTOMOBILSKIH DIRK

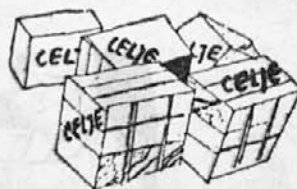

Staro železo in druge odpadke vseh vrst pa zapeljite kar k podjetju za promet z odpadki »Odpad«, ki ima svoj sedež v Ljubljani v Parmovi 33, podružnice v Mariboru, Celju, Pivki, Kranju in Novem mestu, poslovalnice in skladišča pa v vsakem okraju!

Švignil sem mimo blagajne ob veselilnem prostoru na celjski razstavi in se ustavil ob hudi gneči takoj na levi. Strmel sem v maso hrbtov, nad katerimi je plaval dim.

Drugega nisem videl nič. Prerinil sem se med hrbti v ospredje. Zagledal sem dim od blizu. Ko se je nekoliko razkadilo, sem opazil pred seboj prikupen obrazek, ki mi je mohl pod nos cigareto. Celo prižgala mi jo je lastnica lepega obrazka. Šele potem sem zagledal tudi kopicico cigaret, sarajevskih cigaret, ki so po aromi in po lepi prodajalki izredno zapeljive. Te dni kadim kot Turek in celjska razstava mi bo ostala v neizbrisnem spominu.

Pet zabojev je prišlo s vlakom iz Ljubljane na celjsko postajo z naslovom: Celjska razstava. Ko so zaboje odprli, so zagledali na platno slikane produkte ljubljanskih upodablajočih umetnikov.

Pet zabojev slik so poslali za razstavo na razstavi — in nič drugega. Velika pozornost ljubljanskih umetnikov za razstavo svojih del je naravnost presenetljiva. Doslej ni bilo nanjo še nobenega, ki bi prišel pogledat, če so na razstavi za razstavo poslani slike obešene ali še vedno leže v zabojih.

Na črno kavo sem zavil v Evropo in naletel na take primer, kot ga kaže slika. Pojasnili so mi, da je bil ukrep nujno potreben, ker dobro znani neznanstvenici odnašajo iz kavarne revije in časopise, še preden so dobro vloženi v okvirje. Kaj pa, če bodo odslej odnašali revije z okvirjem, verigo in ključavnico vred?...

Likerjev, vin bogata izbiral!
Zato nobenega nemira,
saj kupil bo vsak kar želi!
Vi pridite — nas veseli!

IZVOZNO PODJETJE SLOVENIJA-VINO
Ljubljana, Frankopanska 11

Mariborski vremenoslovec v septembru

— Mojster Haberman, kam pa z dežnikom v — po vašem — tako lepem vremenu?!

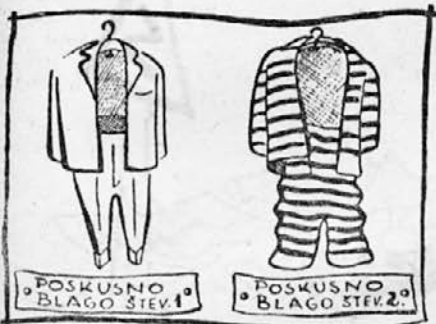

VOHLJAČEVE iz PTUJA

Ker so me z zelo resnim člankom v »Ptujskem tedniku« obsodili, da zbijam neresne šale, samokritično priznam, da sem kriv in v bodoče ne bom več pisal neresnih šal, temveč samo resne. Oprostite, če se ne boste smejali.

No, poslušajte najprej zgodbo o poskusnem blagu. Neka tekstilna tovarna v Sloveniji (vrag si naj zapomni njeno kratico!) je nekoč poslala bivšemu direktorju TVI Majšperk zastoj blago za pokusno nošnjo z opombo, da mora vsake tri mesece pošiljati poročila, kako se blago nosi. To je bilo poskusno blago štev. 1. Zdaj pa se je tako obrnilo, da bo bivši direktor menda dobil poskusno blago številka 2, ki ga vidite na sliki

in bo lahko precej časa obveščal tovarno, če ga dobro nosi. Bralci gotovo pričakujejo, da bom dvignil krinko paši iz prejšnje številke. Tu pa je neka nevyččnost: kar trije dni ni možno se čutijo prizadete in nikakor se ne moremo sporazumeti, katero nima nihče pravice vtikati svoj nos. Izpa trdijo, da je to popolnoma osebna stvar, v katero nima pravice nihče vtikati svoj nos. Izjavili so, da je Vohljač jezuit, ki hoče kratiti ljudem osebno svobodo. Sicer pa — drugič več!

Martin Vohljač, upokojenec

Obmurski flikač stresa svoje

Luna se je že sprehajala po nebesni strehi, ko sem capljal skozi STARO NOVO VAS. Vse je že spal, le Bohančeva Micika in njen stari sta na vse kriplje vozila združni les iz bližnjega gozda. »Treba je pohiteti, dokler je še kaj,« mi je pomelknila. NA CVEN sem naslednji dan prisopihal še pred galopskimi dirkami. Sonce je žgalo, žejna pa tudi. »Pivo!« sem zašafal za prvim šankom dremajočim birtom. »Imamo in nimamo!« so dejali. Končno sem le pogruntal kolobocijo. Pivo je bilo tu, doma pa so ostale pipe. In ker ni bilo nikogar, ki bi to ubral po nesrečne pipe, je ostalo vse pri žejnih glah in zaprtih sodih.

Sicer pa to ni vse. V mestu so imeli tudi veliko slovesnost, na katero bi skoraj pozabil. Duhovni gospod so namreč podnevi brali zlato mašo, pod noč pa je bilo že vse tako v rožcah, da se je skozi farovška okenca prav lepo razlegala tista prešerna cerkvena: »Ko grem od ljubice svoje, ves bruden in zaspan...«

Vas lepo pozdravlja

Flikač

Barve mi je zmanjkalo!

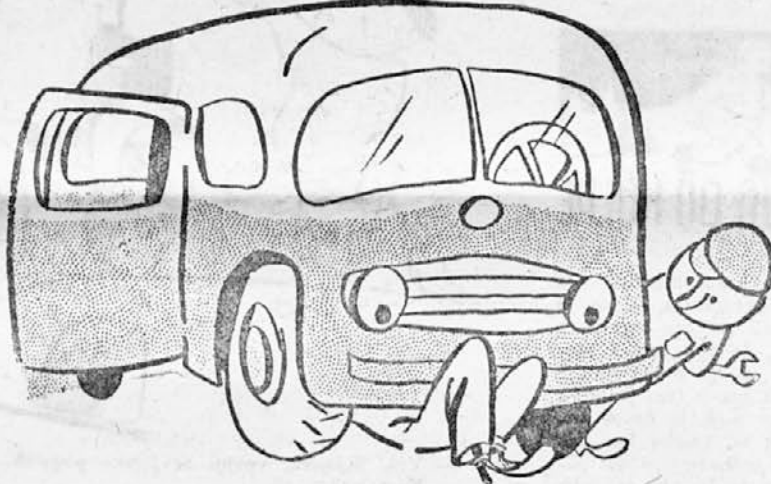

Poštar: »Vsako drugo pismo v moji torbi že nosi naslov: Mariborska tiskarna, Maribor! Sicer pa to ni nič čudnega, ker je znano, da ta tiskarna izdeluje tiskovine lepo, okusno in točno po željah! Zato ji naročila po pošti kar dežujejo!«

— Hm, kar brž k Import »Chemo« Export! Če še ne veste, to je tehnična trgovina s kemikalijami, barvami, laki, razstrelivom in plinom na debelo! Poiščite jo v Ljubljani — v Titovi ulici 50!

Uganka za velike in male

— Zakaj neki je zlezal šofer pod avtobus?... Aha, ceno išče, ki je tako nizko padla!

Potniki! Podjetje »Avtobusni promet« v Mariboru je namreč ponovno znižalo ceno za izletniške vožnje, tako da stane zdaj kilometer vožnje s 25-sedežnim avtobusom 90 dinarjev, kilometer vožnje s 50-sedežnim avtobusom pa le 135! S 1. septembrom je podjetje globoko znižalo tudi cene mesečnim vozovnicam za delavce, uslužbence in dijake. Poleg tega »Avtobusni promet« še vedno izdaja nedeljske povratne karte na medkrajevnih progah. Delovnim kolektivom pa so vedno na razpolago avtobusi za skupinski obisk Zagrebškega velesejma! Pohitite z naročili!

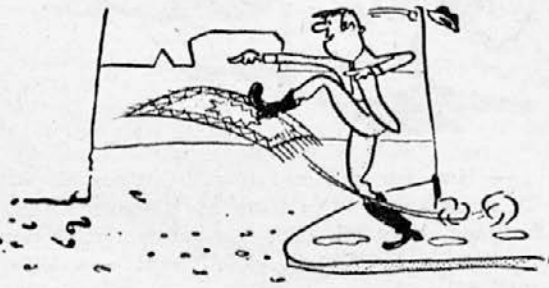
— Dober večer!

— Prav imate, res je dober! »Večer« je informativni dnevnik za vsakogar z dvema zanimivima prilogama: ob sredah — »Večer v sredo«, ob sobotah — priljubljeni družinski tednik »7 dni« na osmih straneh s pestro vsebino in stalnimi rubrikami za zdravje, vzgojo, ženo, vrt in mladi rod. Vsak teden nagradna križanka! Vsako leto bodo trije naročniki »Večera« izžrebani za 14-dnevno brezplačno letovanje v naših najlepših letoviščih. Naročite se na »Večer«, ki je najcenejši slovenski dnevnik. Naročila sprejema uprava v Mariboru, Gosposka ulica 23, v Celju, Ptuj in Murski Soboti tudi podružnice, v vseh večjih krajih pa zastopniki. Zahtevajte list brezplačno na ogled!

ODKAR JE MLO JESENICE izdal odločbo, da morajo vsi Jeseničani pod pretnjo stroge kazni hoditi le po pločnikih, so vse jeseniške trgovine in starinarne dan za dnem polne ljudi. Ker imajo na Jesenicah namreč samo en pločnik, pa še ta precej razrit od bomb, ljudje vneto povprašujejo po prodajalnah po — Aladinovih preprogah!

PET NAJMOČNEJSIH uspavalnih praškov bo v bodoče dobil vsak, ki bo prenočeval v hotelu »Evropa« v Kranju, da bo lahko kljub razgrajanju pred hotelom v poznih nočnih urah spal. Ker pa pri tem niso računali na sosede, ki prav tako ne morejo zaradi tega spati, bi bilo menda le bolje, če bi do uspavalnih praškov raje speljali razgrajate!

OD VIŠNJE GORE TJA DO KOLPE

HUDO SO NAPLAHTALI kratkohlavniki iz Novega mesta zadnjič nekoga profesorja, ki se je mudil v Novem mestu. Prinesli so mu ogromno muho in ga nedolžno vprašali, če jim lahko razloži, kakšna žival je to. Mož si je muho dolgo ogledoval, končno pa izjavil, da gre v tem primeru najbrž za kakšno izumrlo vrsto muh iz časov dinosaurus. Kratkohlavniki so se od smeha kar valjali po tleh! In med huronskim režanjem so mu pojasnili, da je to čisto navadna muha, ki je tako velika samo zato, ker je abonirana pri mestni mesariji, kjer zlivajo abonentom kar na ceste cele škafe krvi, koščkov mesa in kosti. In preden je osupli profesor lahko zaprl usta, ga je muha že takole odnesla v sinje višave.

VSEM, KI SE V CRNOMLJU razburjajo zaradi povišanja vodarine z novim letom 1952 in ki trdijo, da v Crnomlju pitne vode sploh nimajo, je »Toti list« pooblaščen v imenu direkcije železnice v Ljubljani sporočiti naslednje: Vodarina se je povišala na 12 din za kubični meter zato, ker je bila direkcija zaradi pravilne razdelitve vode prisiljena nastaviti z novim letom 1952 ob Lahinji prometnici, ki usmerjajo tok vode. V kolikor pa prevzamejo prebivalci Crnomlja to funkcijo prostovoljno nase in se obvežejo, da bodo skrbeli za to, da Lahinja ne bo nikoli tekla proti toku, jim je direkcija pripravljena dati vodo po stari ceni... Prostovoljci, na plan!

VSE JE RELATIVNO

— Kdaj je postavil Einstein svojo znamenito relativnostno teorijo?
— Kakor kažejo novejša raziskovanja, takrat, ko je v trgovini »Potrošnja« št. 10 v Krškem kupil za svojo ženo torbico iz polivinila za 1590 dinarjev, trenutek nato pa ugotovil, da v prodajalni »Potrošnja« št. 3 stane enaka torbica samo 1000 dinarjev! Ob tem je baje vzdihnil iz dna srca: »Vse je — relativno!«

LJUBO DOMA, KDOR GA IMA...

Župnik: »Janez, kako da preteklo nedeljo nisi prišel na proščenje?«
Kmet Janez: »Veste, gospod župnik, oženil sem se in zdaj imam lahko pretep kar v hiši.«

KULTURNE PRIREDITVE V MIRNI

V kulturnoprosvetnem domu št. 1 gostuje družina »Mizar« z opereto »Žiga-žaga«.
V kulturnoprosvetnem domu št. 2 gostuje družna družina s tragedijo »Skladišče«.
V nedograjnem združenem domu gostujejo domačini z artističnim programom »Tatinske srake«.
Spored v vseh treh kulturnih domovih ostane nadaljnega neizpremenjen!

POD PTUJSKO GORO

— Oče, bežimo z živino hitro domov, dež bo!
— Hm, pravzaprav imaš prav, le dajmo. Toda kam bo zbežala tista Marija, ki se je oni prikazovala, ko pa je cerkev zaprta...

VSAKO STVAR NA SVOJE MESTO!

— Več, Stjopka, vozim sovjetske pogodbe o prijateljstvu in bratski pomoči!
— Kam pa?
— I, k »Surovini« na Tržaško cesto 95 v Mariboru, saj za drugo tako in tako niso! Sicer pa »Surovina« najbolje plačuje odpadke vseh vrst — od medenine, svinca in železa pa do starega papirja!

Izredna prilika!

— Glej, Jaka, Zlatorog!!!

— Me ne briga! Ga po zaslugi delovnega kolektiva mariborske tovarne »Zlatorog« dobim vsepovsod in skupaj s »Soleo« odlično sredstvo za čiščenje zob. Ko poskusi: ugotovil boš, da ima osvežujoč okus in buje sintendan — najnovejše nealkalično sredstvo uspešno nego zob!

Pisatelja Karla Maya imajo naši otroci radi. Pisal je sicer neresnične stvari, imel pa je zato veliko fantazijo. Pred nedavnim sem bral, da imamo pri nas športne novinarje, ki podobno kot Karl May pišejo športna poročila. In reportaže s športnih tekem, ne da bi bili na tekmi navzoči. Pišejo pa kot Karl May neresnične stvari, pač pa z mnogo večjo fantazijo, ker ustvarjajo sisteme igranja, ki jih ni. Kot je Karl May potoval po vsem svetu, tako potujejo oni od ene športne panoge do druge in si izmišljajo senzacije. Zadnjič sem obiskal takega novinarja na domu. Dejal mi je: »Malo potrpi, prižgi si cigareto! Pišem poročilo o tekmi ASK — Železničar. Sem že pri koncu drugega polčasa. Čez deset minut bom gotov!« Prižgal sem si cigareto — tako kot ostali dobri športniki —, na tiho odprl radio in zaslišal glas napovedovalca: »Tekma ASK — Železničar se je pravkar pričela...«

TIHA SREČA

Pred dnevi bi morala odigrati v Mariboru nogometno tekmo »Vojvodina« in sicer proti »Braniku«. Na sprehodu sem srečal svojega prijatelja, ki je kar žarel od zadovoljstva. Med nama se je razpletel naslednji razgovor:

Jaz: »Še nikoli te nisem videl tako zadovoljnega. Obraz ti kar sije od veselja.«

On: »Razumljivo! Še nikoli nisem šel z nogometnega igrišča tako zadovoljen kakor danes!«

Jaz: »Kako to?«

On: »Vojvodina ni prišla!«

VENDARLE SPLOŠNA TELESNA VZGOJA

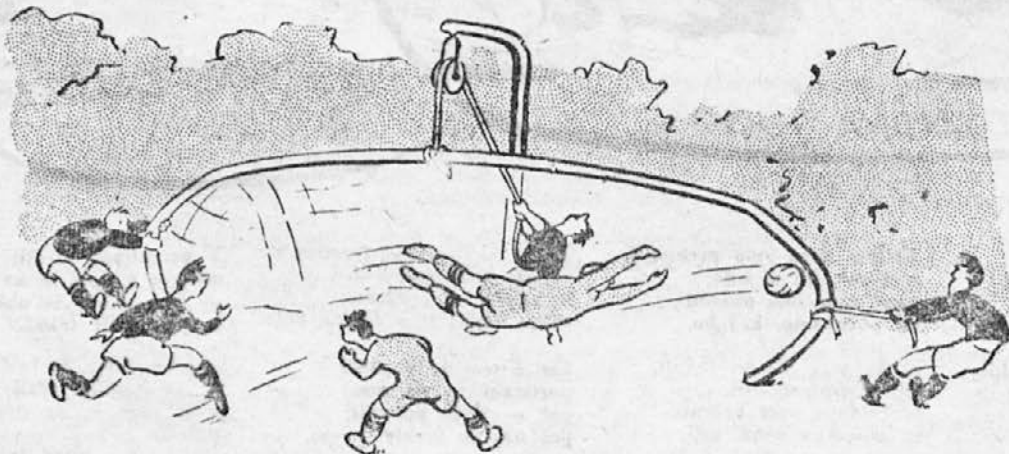
Končno enkrat so naši nogometni funkcionarji začeli uvajati splošno telesno vzgojo v vrste naših nogometašev in to (pravilno!) v vrste naših najmlajših. Na mladinskem nogometnem polfinalnem tekmovanju v Ljubljani je namreč neki funkcionar »Hajduka« kaznoval mladince, ki je igral v moštvo iz Splita, s tem, da je moral pred njim in občinstvom izvajati proste počepce. Baje se je po tem prizoru mnogo novincev-mladincev prijavilo v nogometne klube.

KOMISIJA NA KVADRAT

Komisija Nogometne zveze Jugoslavije za raziskavanje krivde »Odreda« je zaključila v Osijeku svoje delo in ugotovila, da »Proleter« ni kriv. Ker pa je za tako komisijo pod častjo, da ne bi odkrila krivca, bo sedaj nadaljevala svoje delo v Ljubljani. Vse kaže, da komisija razpravlja v odsotnosti krivca...

NOGOMETNI PENICILIN

Mariborski »Železničar« je igral nogometno tekmo z varaždinskim »Tekstilcem«. »Železničar« je imel več od igre in izgubil z rezultatom 5:2. Napadalec »Železničarja« vztrajno trdi, da bi nogometna vrata nasprotnika morala biti na vsak način v tesnejšem sorodstvu z gumijem. Svoj pretilog so nam takole upodobili:

Kako sta Šnofač in koza Geza spoznala tenis

Šnofač — bratranec ptujskega Vohljača — je pasel svojo kozo Gezo na travniku poleg teniških igrišč. Čital je bil v časnikih, da je tenis pri nas množični šport. Zato se je približal ograji in vtaknil skozi odprtino svoj nos, da si od blizu ogleda to reč. Koza Geza se ni bogve kaj zanimala za tenis, temveč je nekaj brkljala po travi.

Kar je videl Šnofač s svojim nosom skozi žično grajo, je bilo nadvse čudno: Na visokem stolu so sedeli ljudje, ki so glasno zmerjali teniške igralce. Takle igralec mora imeti preklemano dobre živce, si je mislil Šnofač. Kako vztrajno se podi iz kota v kot, človek na visokem stolu pa ga za vsako napako ozmerja.

»Bekend«, »sekend«, »fohend« — so govorili ljudje na visokih stolih vse vprek. Šnofaču se je zdelo, da je še koza rekla »meekend«. Najbrž se je navzela tudi ona množičnega športa, ker se stalno pase v bližini igrišč. Potem je navdušeno spustila par »bobkendov« v travo in se zazrla skozi ograjo, kjer je ravnokar človek na visokem stolu zakričal »futifol«. To jo je precej zmedlo, da je oddirjala daleč proč od ograje. Neki igralec si je slekel srajco, tako mu je bilo že vroče od »bekendov«.

Tako »slekend« je skakal okoli igrišča in silil k mreži, ki se ji teniško pravi »nec«, kjer se je z »reketom« vedno metal po tleh, da se je dvigal rdeči prah. Pri tem je bil čisto »švicend«, da je imel hlače skozi in skozi »mokrend«. Mož na visokem stolu pa ni bil čisto nič utrujen, le nos se mu je svetil v soncu kakor »murkend«. Potem se je najbrž zmotil in je rekel po slovensko: »dvojna napaka« in je pri tem pogledal Šnofača. Temu je postalo nerodno in se je vprašal sam pri sebi, če ga ni morda polomil, ko je vtaknil svoj laični nos v posvečeno teniško arno, kjer govorijo ljudje jeziki, ki mora biti nekje sredi med madžarščino in turščino.

Še bi tako premišljal, če ga ne bi zdajci nenadoma silovito oplazila žoga po radovednem nosu. Slišal je še zadnjo besedo moža na visokem stolu, ki je zakričal: »prednost za napadalec«, potem se je zrušil na travnik kot žrtev.

PLJUSK, PLJUSK...

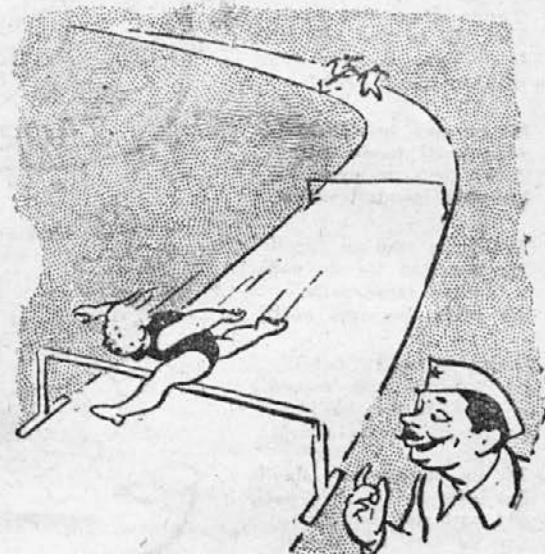
Kot takemu tekmovanju pristojna, se je prvenstvo Slovenije v odbojki zaključilo z zalitjem...

množičnega športa. Bil je za nekaj hipov »mortend«. Šele mokri in hrapavi jezik koze Geze ga je spravil spet k zavesti. Koza je rekla »meekend«, Šnofač pa »porkend madonend« — in to je bil zanesljiv znak, da se jima tenis kot množični šport ni posebno priljubil.

EH, ČE BI IMELA RENTGENSKI APARAT...!

Ženski lahkoatletski troboj v Ljubljani n.ed Nemčijo, Avstrijo in Jugoslavijo je za nami. Slišal sem, da imajo nemške tekačice lepe obraze. Vprašal sem neko našo tekačico, če je to res, pa mi je odgovorila, da ne ve, ker jih je ves čas gledala v hrbet.

Zlasti so bile nemške tekmovalke odlične v teku čez zapreke

Bivši partizan: »Italijanski fašisti so bili še boljši kot te Nemke, ker so tekli prav tako hitro, toda v vojaški obleki — čeprav brez puške in nahrbtnika.«

Izdaja Novinarsko društvo Slovenije Poverjenstvo Maribor — Ureja uredniški odbor odgovoren Ciriil Kavčič — Uredništvo in uprava Maribor, Kopalniška ulica 2 — Telefon šte. 23-76 — Čekovni račun Narodne banke šte. 6401-90-332-51 — Poštni predal 52 — Rokopisov in risb ne vračamo — Tiska Mariborska tiskarna

**Iz dnernika
edin.ce
„Ma če rata“**

Ker poveljnik ukazuje,
da odslej vsak bataljon
naj dogodke zapisuje,
jrz. tenca'e Viakarou,

vestno kroniko bom pisal
bataljonsko za vsak dan
in junaštva vsa opisal
borcev, njih pogum, clan.

Zadnjič smo bili poslani
rekvirirat v vas stvari,
ko prišli smo, partizani
v njej pred nami so bili.

Mi pa se jih nismo bali,
smo s topovi nad nje žli
in tak' dolgo smo streljali,
da smo vas porušili.

In ko vse do tal smo zbili,
takrat smo v napad prešli,
v jurišu smo zapodili
tja do srede se vasi.

Partizani pa zbežali
so že davno iz vasi,
mi smo sami se streljali
ves popoldan do noči.

Ke smo to ugotovili,
pa za hrbet so prišli
partizani in pobili
nam še tistih par ljudi.

Vendar smo jih potegnili,
ko smo se pognali v beg,
da so se hudo potili,
ko so rinili v breg.

Iz ko smo na vrh pritekli,
fige smo jim kazali,
za slove smo jim že rekli:
»Nas ne dohitite — vi!«

Tanke drugi dan poslali
smo, da so nad nje odšli,
le do kam jih bodo gnali —
niso še nazaj prišli!

Mi pa smo se oddahnili:
zda'j imeli bomo mir!
A ko smo se prebudili,
bi' obkoljen je kvartir.

Potlej pa smo se dajali
kar ves dan tja do noči,
a ponoči smo speljali
jih hudo, ker smo odšli!

Drugo jutro, ko dobili
pa iz mesta smo pomoč,
so se hitro umaknili,
da jih je kar vzela noč.

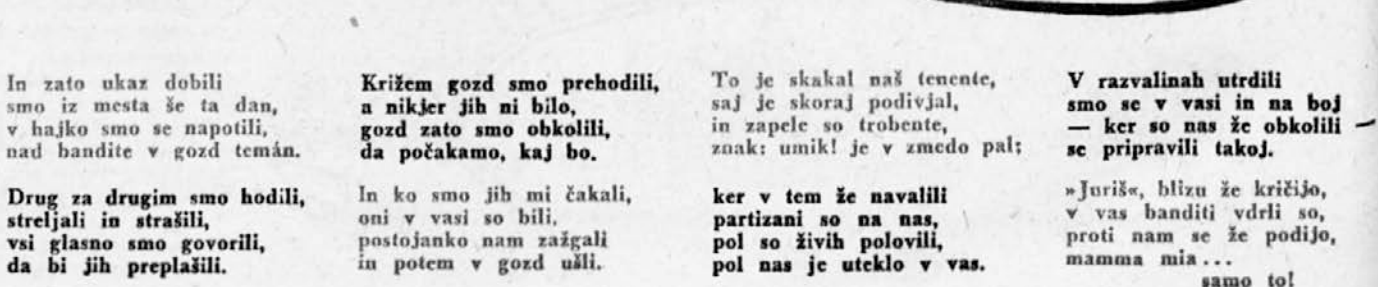
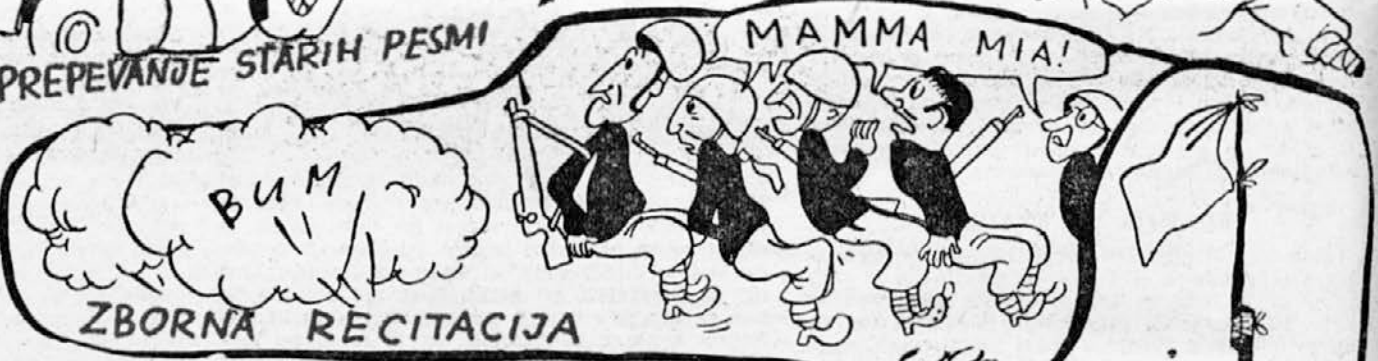
Mi pa zmago smo slavili
kar dva dni in dve noči,
pet vasi smo izselili,
dve pa smo kar skurili.

Kdo bi mislil, med banditi
da celo otroci so,
ki ne zna'jo še hoditi,
a že komunisti so!

In tako smo mi, arditi,
spet vzpostavili lep mir,
obračunali z banditi,
in zažgali jim kvartir.

Ker smo lekcijo jim dali,
niso blizu več prišli,
so bolj k mestu se podali,
progo so minirali.

**S TAKŠNIM SPOREDOM BI PA V
DOLENJSKIH TOPLICAH RADI NASTOPILI ČRNASRAJČNIKI**

In zato ukaz dobili
smo iz mesta še ta dan,
v hajko smo se napotili,
nad bandite v gozd temán.

Drug za drugim smo hodili,
streljali in strašili,
vsi glasno smo govorili,
da bi jih preplašili.

Križem gozd smo prehodili,
a nikjer jih ni bilo,
gozd zato smo obkolili,
da počakamo, kaj bo.

In ko smo jih mi čakali,
oni v vasi so bili,
postojanko nam zažgali
in potem v gozd ušli.

To je skakal naš tenente,
saj je skoraj podivjal,
in zapele so trobente,
znak: umik! je v zmedo pal!

ker v tem že navalili
partizani so na nas,
pol so živih polovili,
pol nas je uteklo v vas.

V razvalinah utrdili
smo se v vasi in na boj
— ker so nas že obkolili
se pripravili takoj.

»Juriše, blizu že kričijo,
v vas banditi vdrli so,
proti nam se že podijo,
mamma mia...
samo tol!